

Sygnatura akt XIII GC 3231/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Łódź, dnia 22 czerwca 2020 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi XIII Wydział Gospodarczy w następującym składzie:

Przewodniczący: Sędzia Piotr Chańko

Protokolant: sekretarz sądowy Izabela Ćwiklińska

po rozpoznaniu w dniu 10 czerwca 2020 roku w Łodzi

na rozprawie sprawy z powództwa P. S.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W.

o zapłatę

- 1. oddala powództwo;**
- 2. zasądza od P. S. na rzecz (...) Spółki Akcyjnej w W. kwotę 1.817 zł (tysiąc osiemset siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu;**
- 3. nakazuje pobrać od P. S. na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi kwotę 1.372,25 zł (tysiąc trzysta siedemdziesiąt dwa złote i dwadzieścia pięć groszy) tytułem kosztów opinii biegłego.**

Sygnatura akt XIII GC 3231/19

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 1 sierpnia 2019 roku powód P. S. prowadzący działalność gospodarczą pod firmą (...) w Ł., wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwoty 8.701,80 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od kwot: 748,46 zł od dnia 5 września 2017 roku do dnia zapłaty, 4.689,36 zł od dnia 28 czerwca 2017 roku do dnia zapłaty, 1.436,33 zł od dnia 27 czerwca 2017 roku do dnia zapłaty, 1.289,36 zł od dnia 22 czerwca 2017 roku do dnia zapłaty oraz 538,29 zł od dnia 25 października 2017 roku do dnia zapłaty wraz z kosztami procesu. Dochodzona przez powoda kwota związana była z pięcioma zdarzeniami drogowymi z dni 15 września, 18 września oraz 30 września 2016 roku, w następstwie których niezbędne było przywrócenie nawierzchni do stanu używalności. Powyższe wierzytelności powód nabył na mocy umowy przelewu wierzytelności zawartej z (...). Sprawcy powyższych kolizji posiadali obowiązkowe ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej w pozwanym (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W..

/pozew k. 4-7/

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie na jego rzecz zwrotu kosztów procesu. W uzasadnieniu strona pozwana zakwestionowała swoją odpowiedzialność za roszczenia powoda co do zasady podając, iż to gmina jako właściciel drogi powinna zgodnie z art. 7 ust. 1 pkt 2 ustawy o samorządzie gminnym podejmować wszelkie działania, które są konieczne w danych warunkach do normalnego korzystania z drogi. Nadto pozwany wskazał, że obowiązek utrzymania porządku i czystości na drogach spoczywa na zarządcy drogi, a w konsekwencji to (...) jako zarządca dróg zobowiązane było do wykonywania szeregu czynności, których zasadniczym celem jest zapewnienie bezpieczeństwa ruchu drogowego, w tym posprzątania dróg, na których wystąpiła

konieczność ich uprzątnięcia. W ocenie strony pozwanej oczyszczenie pasa drogowego nie może stanowić podstawy dochodzenia roszczeń od ubezpieczyciela sprawy kolizji, albowiem nie stanowi szkody w rozumieniu art. 34 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych. Wobec powyższego pozwany wskazał, iż koszt uprzątnięcia drogi nie mieści się w ramach ochrony umowy odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego.

/odpowiedź na pozew k. 102-105/

W piśmie procesowym z dnia 29 października 2019 roku strona pozwana wskazała, iż powód nie posiada legitymacji procesowej czynnej do wytoczenia niniejszego powództwa i występowania w niniejszej sprawie. W ocenie pozwanego podmiot wskazany w umowie cesji wierzytelności z dnia 5 maja 2016 roku nie mógł skutecznie zawrzeć ww. umowy z uwagi na fakt, iż (...) w Ł. jest jednostką budżetową Miasta Ł., która nie posiada osobowości prawnej. W związku z powyższym jednostka ta nie posiada zdolności prawnej i nie była uprawniona do zawarcia umowy przelewu wierzytelności z powodem.

/pismo procesowe k. 124-125/

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód P. S. od dn. 9 marca 1999 roku prowadzi działalność gospodarczą pod firmą (...).

/wydruk z Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej k. 11/

W dniu 29 stycznia 2016 roku (...) z siedzibą w Ł. jako zamawiający zawarł z powodem jako wykonawcą umowę nr (...). Zgodnie z § 1 ust. 1 umowy zamawiający zlecił, a wykonawca przyjął do wykonania „Utrzymanie drogowej infrastruktury technicznej na terenie Miasta Ł.”. W zakres utrzymania drogowej infrastruktury technicznej wchodziło utrzymanie podstawowe i utrzymanie dodatkowe, obejmujące m.in. bieżące utrzymanie w ciągłej sprawności technicznej i konserwacji oznakowania pionowego oraz istniejących urządzeń bezpieczeństwa ruchu znajdujących się na terenie miasta Ł., jak i wymiana jej elementów oraz urządzeń uszkodzonych na nowe (ust. 2). Również w zakres ten wchodzić będą prace awaryjne w obrębie zabezpieczenia ruchu drogowego po skutkach zdarzeń drogowych w sposób umożliwiający normalne korzystanie z jezdni, chodników i poboczy, tj. sprzątnięcie pasa drogowego po wypadkach i kolizjach drogowych (ust. 2.1).

Zgodnie z § 1 ust. 3 lit. o wykonawca zobowiązany jest na koszt własny w ramach przedmiotu umowy do występowania o odszkodowanie w imieniu zamawiającego za szkody komunikacyjne z polis OC sprawy zniszczenia elementów drogowej infrastruktury technicznej.

/umowa k. 135-138/

Zgodnie z opisem przedmiotu zamówienia oraz szczegółową specyfikacją techniczną wykonawca zobowiązany jest do występowania o odszkodowania w imieniu zamawiającego za szkody komunikacyjne z polis OC sprawy zniszczenia elementów objętych przedmiotem zamówienia. Przy czym wykonawca za udokumentowane zdarzenie nie może żądać zapłaty od zamawiającego chyba, że wykáže, iż dołożył wszelkich starań w celu pozyskania należności z OC sprawy lub innego funduszu (pkt 2.2.3).

/opis przedmiotu zamówienia k. 137-138/

W dniu 5 maja 2016 roku powód zawarł umowę cesji wierzytelności z (...). Zgodnie z postanowieniami §1 umowy, zostały na niego przelane wierzytelności przysługujące Miastu Ł. w stosunku do sprawców kolizji i wypadków drogowych oraz ich ubezpieczycieli, stanowiące roszczenia odszkodowawcze niezbędne do naprawienia wszelkich szkód wynikających ze zdarzeń drogowych (m.in. zniszczeń infrastruktury technicznej drogi, przywracanie stanu nawierzchni drogi do stanu używalności). Ze strony (...) umowa została podpisana przez Dyrektora (...) G. N..

/umowa cesji wierzytelności k. 12-13/

Zarządzanie (...) oraz reprezentowanie na zewnątrz działając na podstawie udzielonych upoważnień i pełnomocnictw należy do praw i obowiązków Dyrektora (...). Zarządzeniem nr (...) Prezydenta Miasta Ł.z dnia 5 kwietnia 2012 roku udzielono G. N. pełnomocnictwa z prawem udzielania dalszych pełnomocnictw w zakresie zarządu mieniem znajdującym się w posiadaniu (...) oraz w zakresie bieżącej działalności.

/regulamin organizacyjny k. 131-132, zarządzenie k. 133/

W dniu 15 września 2016 roku około godziny 20:42 w Ł., na skrzyżowaniu ulic (...) G. doszło do kolizji drogowej, której sprawcą był kierujący pojazdem marki C. (...) o nr rej. (...), posiadający polisę ubezpieczeniową nr (...). Zdarzenie to spowodowało **zabrudzenia nawierzchni elementami karoserii, które należało zabezpieczyć, uprzątnąć oraz zutylizować**. Materiały stałe znajdowały się na powierzchni 14 m⁽²⁾ jezdni. Na skutek wezwania przez Centrum Zarządzania Kryzysowego pracownicy przedsiębiorstwa prowadzonego przez powoda zabezpieczyli miejsce zdarzenia znakami U-23, uprzątnęli i zutylizowali leżące na jezdni uszkodzone części samochodu. Powód w dniu 13 marca 2017 roku wystawił notę księgową o nr (...) tytułem przywrócenia nawierzchni drogi do stanu używalności (nr rej. sprawy (...)) na kwotę 748,46 zł. W związku z powyższym zdarzeniem skierował do pozwanego pismo zawiadamiające o zajściu zdarzenia ubezpieczeniowego z zawezwaniem do przyjęcia odpowiedzialności i dobrowolnego spełnienia świadczenia w wysokości 748,46 zł tytułem wartości prac wykonanych przy usuwaniu skutków kolizji. W odpowiedzi na pismo, pozwany poinformował pisemnie powoda, iż brak jest podstaw do przyjęcia odpowiedzialności za zgłoszoną szkodę.

/zawiadomienie k. 17-21, informacja z UFG k. 22, protokół interwencyjny k. 23, kosztorys k. 24-27, nota księgową k. 28, raport zmiany k. 30, pismo k. 31-32/

W dniu 15 września 2016 roku około godziny 22:17 doszło do kolizji drogowej, której sprawcą był kierujący pojazdem marki V. (...) o nr rej. (...), posiadający polisę ubezpieczeniową o nr (...). Zdarzenie to spowodowało **zabrudzenia nawierzchni płynami eksploatacyjnymi pojazdu oraz pozostałościami karoserii, które należało uprzątnąć oraz zutylizować**. Ciecz rozlana została na powierzchni 29 m⁽²⁾ jezdni, zaś materiały stałe znajdowały się na powierzchni 5 m⁽²⁾ jezdni. Na skutek wezwania przez Centrum Zarządzania Kryzysowego pracownicy przedsiębiorstwa prowadzonego przez powoda zabezpieczyli miejsce zdarzenia znakami U-23, uprzątnęli i zutylizowali płyny eksploatacyjne (nawierzchnia została odłuszczone) oraz leżące na jezdni uszkodzone części samochodu. Powód w dniu 13 marca 2017 roku wystawił notę księgową o nr (...) tytułem przywrócenia nawierzchni drogi do stanu używalności (nr rej. sprawy (...)) na kwotę 4.689,36 zł. W związku z powyższym zdarzeniem skierował do pozwanego pismo zawiadamiające o zajściu zdarzenia ubezpieczeniowego z zawezwaniem do przyjęcia odpowiedzialności i dobrowolnego spełnienia świadczenia w wysokości 4.689,36 zł tytułem wartości prac wykonanych przy usuwaniu skutków kolizji. W odpowiedzi na pismo, pozwany poinformował pisemnie powoda, iż brak jest podstaw do przyjęcia odpowiedzialności za zgłoszoną szkodę.

/zawiadomienie k. 33-37, informacja z UFG k. 38, protokół interwencyjny k. 39, kosztorys k. 40-44, nota księgową k. 45, raport zmiany k. 47, pismo k. 48-49, notatka urzędowa k. 149-150/

W dniu 18 września 2016 roku około godziny 02:48 w Ł. na ul. (...) doszło do kolizji drogowej, której sprawcą był kierujący pojazdem marki V. (...) o nr rej. (...), posiadający polisę ubezpieczeniową o nr (...). Zdarzenie to spowodowało **zabrudzenia nawierzchni płynami eksploatacyjnymi pojazdu oraz pozostałościami karoserii, które należało uprzątnąć oraz zutylizować**. Ciecz rozlana została na powierzchni 7 m⁽²⁾ jezdni, zaś materiały stałe znajdowały się na powierzchni 4 m⁽²⁾ jezdni. Na skutek wezwania przez Centrum Zarządzania Kryzysowego pracownicy przedsiębiorstwa prowadzonego przez powoda zabezpieczyli miejsce zdarzenia znakami U-23, uprzątnęli i zutylizowali płyny eksploatacyjne (nawierzchnia została odłuszczone) oraz leżące na jezdni uszkodzone części samochodu. Powód w dniu 14 marca 2017 roku wystawił notę księgową o nr (...) tytułem

przywrócenia nawierzchni drogi do stanu używalności (nr rej. sprawy (...)) na kwotę 1.436,33 zł. W związku z powyższym zdarzeniem skierował do pozwanego pismo zawiadamiające o zajściu zdarzenia ubezpieczeniowego z zawezwaniem do przyjęcia odpowiedzialności i dobrowolnego spełnienia świadczenia w wysokości 1.436,33 zł tytułem wartości prac wykonanych przy usuwaniu skutków kolizji. W odpowiedzi na pismo, pozwany poinformował pisemnie powoda, iż brak jest podstaw do przyjęcia odpowiedzialności za zgłoszoną szkodę.

/zawiadomienie k. 50-54, informacja z UFG k. 55, protokół interwencyjny k. 56, kosztorys k. 57-61, nota księgowa k. 62, raport zmiany k. 64, pismo k. 65/

W dniu 18 września 2016 roku około godziny 21:32 w Ł. na skrzyżowaniu ulic (...) doszło do kolizji drogowej, której sprawcą był kierujący pojazdem marki V. (...) o nr rej. (...), posiadający polisę ubezpieczeniową o nr (...). Zdarzenie to spowodowało **zabrudzenia nawierzchni płynami eksploatacyjnymi pojazdu oraz pozostałościami karoserii, które należało uprzątnąć oraz zutylizować**. Ciecz rozlana została na powierzchni 4 m⁽²⁾ jezdni, zaś materiały stałe znajdowały się na powierzchni 9 m⁽²⁾ jezdni. Na skutek wezwania przez Centrum Zarządzania Kryzysowego pracownicy przedsiębiorstwa prowadzonego przez powoda zabezpieczyli miejsce zdarzenia znakami U-23, uprzątnęli i zutylizowali płyny eksploatacyjne (nawierzchnia została odtłuszczona) oraz leżące na jezdni uszkodzone części samochodu. Powód w dniu 14 marca 2017 roku wystawił notę księgową o nr (...) tytułem przywrócenia nawierzchni drogi do stanu używalności (nr rej. sprawy (...)) na kwotę 1.289,36 zł. W związku z powyższym zdarzeniem skierował do pozwanego pismo zawiadamiające o zajściu zdarzenia ubezpieczeniowego z zawezwaniem do przyjęcia odpowiedzialności i dobrowolnego spełnienia świadczenia w wysokości 1.289,36 zł tytułem wartości prac wykonanych przy usuwaniu skutków kolizji. W odpowiedzi na pismo, pozwany poinformował pisemnie powoda, iż brak jest podstaw do przyjęcia odpowiedzialności za zgłoszoną szkodę.

/zawiadomienie k. 66-70, informacja z UFG k. 71, protokół interwencyjny k. 72, kosztorys k. 73-77, nota księgowa k. 78, raport zmiany k. 80, pismo k. 81-82, notatka urzędowa k. 156-157/

W dniu 30 września 2016 roku około godziny 10:08 w Ł., przy ul. (...) doszło do kolizji drogowej, której sprawcą był kierujący pojazdem marki F. (...) o nr rej. (...), posiadający polisę ubezpieczeniową o nr (...). Zdarzenie to spowodowało **zabrudzenia nawierzchni pozostałościami karoserii, które należało uprzątnąć oraz zutylizować**. Materiały stałe znajdowały się na powierzchni 4 m⁽²⁾ jezdni. Na skutek wezwania przez Centrum Zarządzania Kryzysowego pracownicy przedsiębiorstwa prowadzonego przez powoda zabezpieczyli miejsce zdarzenia znakami U-23, uprzątnęli i zutylizowali leżące na jezdni uszkodzone części samochodu. Powód w dniu 21 marca 2017 roku wystawił notę księgową o nr (...) tytułem przywrócenia nawierzchni drogi do stanu używalności (nr rej. sprawy (...)) na kwotę 538,29 zł. W związku z powyższym zdarzeniem skierował do pozwanego pismo zawiadamiające o zajściu zdarzenia ubezpieczeniowego z zawezwaniem do przyjęcia odpowiedzialności i dobrowolnego spełnienia świadczenia w wysokości 538,29 zł tytułem wartości prac wykonanych przy usuwaniu skutków kolizji. W odpowiedzi na pismo, pozwany poinformował pisemnie powoda, iż brak jest podstaw do przyjęcia odpowiedzialności za zgłoszoną szkodę.

/zawiadomienie k. 83-87, informacja z UFG k. 88, protokół interwencyjny k. 89, kosztorys k. 90-93, nota księgowa k. 94, raport zmiany k. 96, pismo k. 97-98, notatka urzędowa k. 169/

Drogi, na których doszło do kolizji, są własnością Miasta Ł.. Miasto swój zarząd nad drogą sprawuje poprzez (...) w Ł..

/okoliczność bezsporna/

W dniu 6 lutego 2017 roku strony podpisały aneks nr 1 do umowy cesji wierzytelności z dnia 5 maja 2016 roku. W §1 ust. 1 aneksu strony oświadczyły, że przeniesienie wierzytelności opisanych w §1 umowy obejmuje zarówno wierzytelności istniejące w chwili podpisywania umowy cesji, jak **również wszystkie wierzytelności przysłe**, które będą przysługiwały cedentowi wobec sprawców kolizji i wypadków drogowych, posiadaczy pojazdów oraz ubezpieczycieli tytułem odszkodowania za szkodę poniesioną przez cedenta w wyniku zdarzeń mających miejsce na terenie dróg publicznych, których zarządcą jest cedent, jeżeli cesjonariusz naprawi szkodę poniesioną przez

cedenta poprzez przywrócenie drogi do stanu poprzedniego. W §2 aneksu strony oświadczyły, że przeniesienie wierzytelności opisanych w §1 umowy cesji obejmuje wierzytelności powstałe po podpisaniu umowy cesji a przed podpisaniem niniejszego aneksu, które przysługują cedentowi wobec sprawców kolizji i wypadków drogowych, posiadaczy pojazdów oraz ubezpieczycieli tytułem odszkodowania za szkodę poniesioną przez cedenta w wyniku zdarzeń mających miejsce na terenie dróg publicznych, których zarządcą jest cedent, jeżeli cesjonariusz naprawił szkodę poniesioną przez cedenta poprzez przywrócenie drogi do stanu poprzedniego.

/aneks k. 14-15/

Prace wykonane przez powoda przy usunięciu skutków zdarzeń były konieczne i prawidłowo wykonane w celu oczyszczenia jezdni oraz zapewnienia bezpieczeństwa użytkownikom dróg.

Koszt usunięcia skutków zdarzenia z dnia 15 września 2016 roku (z udziałem pojazdu C. (...) o nr rej. (...)) wynosi 652,53 zł netto.

Koszt usunięcia skutków zdarzenia z dnia 15 września 2016 roku (z udziałem pojazdu V. (...) o nr rej. (...)) wynosi 5.558,43 zł netto.

Koszt usunięcia skutków zdarzenia z dnia 18 września 2016 roku (z udziałem pojazdu V. (...) o nr rej. (...)) wynosi 1.631,65 zł netto.

Koszt usunięcia skutków zdarzenia z dnia 18 września 2016 roku (z udziałem pojazdu V. (...) o nr rej. (...)) wynosi 1.469,78 zł netto.

Koszt usunięcia skutków zdarzenia z dnia 30 września 2016 roku (z udziałem pojazdu F. (...) o nr rej. (...)) wynosi 304,07 zł netto.

Koszt wyżej wskazanych prac wyniósł łącznie 9.616,46 zł netto.

/opinia biegłego k. 186-190/

Sąd zważył co następuje:

Powództwo podlegało oddaleniu w całości.

W niniejszej sprawie powód dochodził od pozwanego towarzystwa ubezpieczeń kwoty 8.701,80 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od kwot szczegółowo wymienionych w pozwie tytułem zutilizowania płynów eksploatacyjnych oraz uprzątnięcia leżących na jezdni uszkodzonych części karoserii samochodów po pięciu zdarzeniach drogowych, do których doszło w dniach 15, 18 i 30 września 2016 roku z udziałem sprawców ubezpieczonych z tytułu odpowiedzialności cywilnej w pozwanym (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W.. W niniejszej sprawie pozwany kwestionował zarówno zasadę swojej odpowiedzialności za skutki ww. zdarzeń drogowych, jak również legitymację procesową czynną powoda. Poza sporem stron pozostawało zaś, iż w wyniku zdarzeń z dni: 15 września 2016 roku z udziałem pojazdu C. (...) o nr rej. (...) oraz 30 września 2019 roku z udziałem pojazdu F. (...) o nr rej. (...) na drodze znalazły się porozrzucane pozostałości karoserii pojazdu, zaś w wyniku zdarzeń z dnia 15 września 2016 roku z udziałem pojazdu V. (...) o nr rej. (...), 18 września 2016 roku z udziałem pojazdu V. (...) o nr rej. (...) oraz 18 września 2016 roku z udziałem pojazdu V. (...) o nr rej. (...) doszło także do wycieku płynów eksploatacyjnych.

Pozwany nie kwestionował też faktu usunięcia przez powoda skutków powyższej opisanych zdarzeń poprzez zabezpieczenie i oznakowanie miejsc zdarzeń, a także uprzątnięcie drogi i usunięcie pozostałości po kolizjach oraz doprowadzenie drogi do stanu bezpiecznego, umożliwiającego bezkolizyjne korzystanie z niej. Powód za wskazane prace wystawił noty księgowe wzywając pozwanego do dobrowolnego przyjęcia odpowiedzialności i spełnienia świadczenia. Miasto Ł. nie poniosło do dnia wyrokowania wydatków związanych ze sprzątnięciem miejsc kolizji, powód nie twierdził, że jakiegokolwiek kwoty były wydatkowane.

Roszczenie powoda opierało się o twierdzenie, że poprzednik prawny powoda Miasto Ł., doznało szkody na mieniu, w warunkach, za które na podstawie ustawy zakład ubezpieczeń, udzielający sprawcy ochrony ubezpieczeniowej ponosi odpowiedzialność za sprawcę. Roszczenie zatem miało postać deliktową, a odpowiedzialność pozwanego stanowić miała rodzaj odpowiedzialności regresowej. W dość zatem prostym stanie faktycznym, ustalonym co do zasady w sposób bezsporny i na podstawie niepodważonych dokumentów o charakterze urzędowym i prywatnym, powstał złożony stosunek prawny. Rozważania prawne zatem wymagają usystematyzowania i omówienia zgodnie z poszczególnymi przesłankami roszczenia dochodzonego przez powoda. W pierwszej kolejności należy omówić problematykę legitymacji procesowej czynnej powoda. Jako drugie zostanie omówione zagadnienie szkody. Trzecim polem analizy będzie kwestia zakresu ustawowej odpowiedzialności pozwanego. Czwartą płaszczyzną analizy będzie zaś zagadnienie występowania związku przyczynowego między hipotetyczną szkodą a zachowaniem z jakim ustawa ma rzekomo łączyć odpowiedzialność pozwanego.

I. Zagadnienie legitymacji czynnej powoda.

Na wstępie wskazać trzeba, że legitymacja procesowa jest szczególnym uprawnieniem wynikającym z określonej sytuacji materialnoprawnej i oznacza, że dany podmiot jest uprawniony, czyli legitymowany do występowania w charakterze strony w konkretnym procesie w stosunku do jego przedmiotu. Rozróżniana jest legitymacja procesowa czynna i bierna. Pierwsza z nich dotyczy strony powodowej i oznacza uprawnienie do wszczęcia i prowadzenia procesu, druga odnosi się do strony pozwanej i uzasadnia występowanie w procesie w charakterze pozwanego (v. wyrok Sądu Okręgowego w Poznaniu z dn. 27 listopada 2014 roku, sygn. akt X Ga 569/14). Legitymacja procesowa jest przesłanką jurysdykcyjną, a tym samym przesłanką zasadności powództwa. Sąd dokonuje oceny istnienia legitymacji procesowej strony w chwili orzekania co do istoty sprawy (art. 316 §1 k.p.c.), a stwierdziwszy brak legitymacji procesowej (zarówno czynnej, jak i biernej), zamyka rozprawę i wydaje wyrok oddalający powództwo (v. uchwała SN z dn. 12.12.2012 r., sygn. akt III CZP 83/12, Legalis).

W niniejszej sprawie powód wywodził swoją legitymację procesową czynną z zawartej z (...) w dniu 5 maja 2016 roku umowy cesji wierzytelności przysługujących Miastu Ł. w stosunku do sprawców kolizji i wypadków drogowych oraz ich ubezpieczycieli, stanowiące roszczenia odszkodowawcze niezbędne do naprawienia wszelkich szkód wynikających ze zdarzeń drogowych. Podkreślenia wymaga, iż w myśl art. 509 § 1k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Przedmiotem przelewu jest wierzytelność, czyli prawo podmiotowe przysługujące wierzycielowi do żądania od dłużnika, aby spełnił świadczenie. Istotne jest to, aby owa wierzytelność istniała, nadto aby cedent miał prawną możliwość nią rozporządzać. W tym miejscu wskazać należy, iż niezasadny był zarzut podniesiony przez stronę pozwaną w piśmie procesowym z dnia 29 października 2019 roku, iż powód nie posiada legitymacji procesowej czynnej do wytoczenia niniejszego powództwa i występowania w niniejszej sprawie z uwagi na niewykazanie, iż osoba działająca w imieniu Miasta Ł. upoważniona była do zawarcia umowy cesji wierzytelności. Z przedłożonych przez powoda dokumentów wynika bowiem, iż reprezentujący Miasto Ł. Dyrektor (...) posiadał obowiązujące skuteczne w dniu zawarcia umowy upoważnienie udzielone przez Prezydenta Miasta Ł.. Treść zarzutu strony pozwanej zatem była chybiona. Sam zarzut jednak trafny, z innych przyczyn niż wynikały z jego treści.

W ocenie Sądu powód nie był legitymowany czynnie do występowania w niniejszej sprawie, jednak z uwagi na inne okoliczności – skoro na gruncie niniejszej sprawy (...) nie poniosło szkody, to zauważyć trzeba, że nie posiada również wierzytelności, która mogłaby zostać skutecznie przeniesiona na osobę trzecią – w tym przypadku na powoda, a zatem powód nie jest legitymowany czynnie do występowania w niniejszym procesie. W obecnym porządku prawnym nie istnieje żaden przepis, który pozwalałby na finansowanie ww. działalności ze środków pozyskanych tytułem odszkodowania z ubezpieczenia OC sprawców zdarzeń drogowych. Również powyższa okoliczność potwierdza, iż po stronie (...) nie istniała wierzytelność, którą Miasto Ł. mogłoby przenieść na powoda.

Dalej, rozważenia wymaga fakt, że Miasto Ł. nie poniosło wydatków na sprzątnięcie nawierzchni w każdym z omówionych pięciu zdarzeń. Jak wynika z postanowień umowy, powód mógł bowiem żądać zapłaty dopiero po wykazaniu, że nie uzyskał zaspokojenia od zakładu ubezpieczeń sprawcy. Na chwilę obecną Miasto Ł. nie poniosło

zatem szkody. Ma ona jedynie potencjalny, hipotetyczny charakter, a jako taka nie może być zbyta w drodze przelewu. Do daty wyrokowania Miasto Ł.: nie przekazało na rzecz powoda żadnej kwoty z tytułu wynagrodzenia, nie poniosło zatem wydatku, który mógłby stanowić hipotetyczną szkodę i który podlegałby zaspokojeniu w drodze regresu. Powód może dochodzić wynagrodzenia zgodnie z pkt. 2.2.3 podpunkt 8 „Wykonawca za udokumentowane zdarzenie nie może żądać zapłaty od Zamawiającego chyba, że wykaze, iż dołożył wszelkich starań w celu pozyskania należności z OC sprawcy lub innego funduszu”. Z tego względu dopiero zapewne prawomocny wyrok oddalający powództwo uprawniać będzie powoda do dochodzenia wynagrodzenia od Miasta Ł., dodatkowo przy wykazaniu staranności procesowej. Na datę wyrokowania zatem wierzytelność nie powstała i ma potencjalny charakter, zatem nie mogła być skutecznie przelana na powoda.

Powód nie jest zaś poszkodowanym w tej sprawie. Na wskazany problem braku szkody po stronie Miasta Ł. zwrócił uwagę Sąd Okręgowy w Łodzi w wyroku z dnia 2 marca 2018 roku, w sprawie o sygn. akt XIII Ga 1222/17.

II. Szkada polegająca na zabrudzeniu nawierzchni drogi

Zasadniczą przesłanką odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń z tytułu ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych jest wyrządzenie szkody w związku z ruchem środka komunikacji. Teoretyczne uwagi odnośnie tego pojęcia należy ograniczyć w tym miejscu do minimum. Prawo cywilne nie zawiera legalnej definicji tego pojęcia (v. wyrok SN z dn. 12 lutego 2015 roku, sygn. akt IV CSK 235/14, Legalis), jednak możliwe jest ustalenie jego zakresu na gruncie art. 436 w zw. z art. 435 k.c. Zgodnie z treścią art. 436 k.c. w zw. z art. 435 k.c. samoistny posiadacz mechanicznego środka komunikacji poruszanego za pomocą sił przyrody ponosi odpowiedzialność za szkodę na osobie lub mieniu, wyrządzoną komukolwiek, chyba, że szkoda nastąpiła wskutek siły wyższej albo wyłącznie z winy poszkodowanego lub osoby trzeciej, za którą nie ponosi odpowiedzialności. W orzecznictwie szkodę definiuje się jako uszczerbek polegający na uszczupieniu aktywów lub zwiększeniu pasywów (v. wyrok SN z dn. 11 lutego 2003 roku, sygn. akt I CKN Legalis). W orzecznictwie i doktrynie przyjęte jest, że za szkodę powstałą w wyniku ruchu pojazdu mechanicznego odpowiadają in solidum posiadacz (kierowca) tego pojazdu i ubezpieczyciel. Istota ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w ramach obowiązkowego ubezpieczenia komunikacyjnego polega bowiem na tym, że ubezpieczyciel ponosi odpowiedzialność wobec poszkodowanego ruchem pojazdu w nie wyższym rozmiarze, niż posiadacz pojazdu mechanicznego lub jego kierowca. Nie każdy uszczerbek jednak podlega kompensacji, tak przez sprawcę, jak i przez ubezpieczyciela. W ocenie Sądu Miasto Ł. nie doznało uszczuplenia aktywów w związku z koniecznością posprzątania nawierzchni drogi w omówionych pięciu zdarzeniach.

Zgodnie bowiem z art. 3 ust. 3 ustawy o finansowaniu infrastruktury transportu lądowego (Dz.U. z 2018 r., poz. 203), w granicach miast na prawach powiatu zadania w zakresie finansowania, budowy, przebudowy, remontu, utrzymania, ochrony i zarządzania drogami publicznymi, z wyjątkiem autostrad i dróg ekspresowych, finansowane są z budżetów tych miast. Z kolei z art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 13 listopada 2003 roku o dochodach jednostek samorządu (Dz.U. z 2020 r., poz. 23) wynika, iż dochodami jednostek samorządu terytorialnego są dochody własne, **subwencja ogólna i dotacje celowe z budżetu państwa**. Subwencja ogólna składa się z pięciu części: podstawowej, oświatowej, wyrównawczej, rekompensującej i drogowej. **Miasto Ł. dysponuje wobec powyższego drogową częścią subwencji ogólnej, z której pokrywa utrzymanie dróg będących w jego zarządzie**. Fakt przyznania subwencji celowej na wskazane wydatki powoduje, że Miasto Ł. dokonując tych wydatków nie ponosi szkody majątkowej. Posiada bowiem świadczenie ze Skarbu Państwa, które służy zabezpieczeniu finansowania takiego wydatku. Majątek Miasta nie podlega zatem uszczupleniu.

Stosownie do art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (Dz.U. z 2020 r., poz. 470 – dalej u.d.p.) organ administracji rządowej lub jednostki samorządu terytorialnego, do którego właściwości należą sprawy z zakresu planowania, budowy, przebudowy, remontu, utrzymania i ochrony dróg, jest zarządcą drogi. Do zarządcy drogi należy w szczególności utrzymanie nawierzchni drogi, chodników, drogowych obiektów inżynierskich, urządzeń zabezpieczających ruch i innych urządzeń związanych z drogą (art. 20 pkt 4 u.d.p.). Przez utrzymanie nawierzchni drogi rozumie się wykonywanie robót konserwacyjnych, porządkowych i innych zmierzających do zwiększenia

bezpieczeństwa i wygody ruchu, w tym także odśnieżanie i zwalczanie śliskości zimowej (art. 4 pkt 20 u.d.p.). Stosownie zaś do art. 20 pkt 11 u.d.p. do zarządcy drogi należy w szczególności wykonywanie robót interwencyjnych, robót utrzymaniowych i zabezpieczających. Wskazać należy, iż zgodnie z art. 19 ust. 5 u.d.p. w granicach miast na prawach powiatu zarządcą wszystkich dróg publicznych, z wyjątkiem autostrad i dróg ekspresowych jest prezydent miasta. Zarządca drogi, może wykonywać swoje obowiązki przy pomocy jednostki organizacyjnej będącej zarządem drogi, utworzonej odpowiednio przez sejmik województwa, radę powiatu lub radę gminy. Jeżeli jednostka taka nie została utworzona, zadania zarządu drogi wykonuje zarządca (art. 21 ust 1 u.d.p.).

Wobec powyższego zauważyć trzeba, że wykonanie robót interwencyjnych, utrzymaniowych i zabezpieczających na drogach znajdujących się na terenie Ł. (miasto na prawach powiatu) należy do zadań prezydenta miasta. Do obowiązków prezydenta miasta zgodnie z powyższym należy również należyte utrzymanie drogi, a także podejmowanie działań mających na celu zapewnienie bezpieczeństwa i wygody w ruchu. W razie potrzeby Miasto Ł. jest zobligowane do podjęcia działań zmierzających do zapewnienia prawidłowego i bezpiecznego korzystania z drogi przez jej użytkowników. W ocenie Sądu, w świetle powyższych przepisów z uwagi na fakt, iż to na zarządcy drogi ciąży ustawowy obowiązek utrzymania dróg w należyłym stanie to nie można w tym przypadku mówić o szkodzie miasta, a jedynie konkretyzacji ciężącego na nim obowiązku. Zadanie to zaś jest przedmiotem subwencji ze Skarbu Państwa. Dodać przy tym trzeba, że (...) w tym celu wyłonił w ramach przetargu podmiot - powoda, z którym podpisana została w dniu 29 stycznia 2016 roku umowa, której przedmiotem było utrzymanie drogowej infrastruktury technicznej.

Miasto wydatkuje kwotę subwencji na realizację zadań, przy czym kwotę nierozdysponowaną na zadania rozlicza, a w razie przekroczenia kwoty subwencji może wystąpić do Skarbu Państwa z roszczeniem z tytułu bezpodstawnego wzbogacenia (takie stanowisko zaprezentowano w orzeczeniach Sądu Najwyższego z dnia 11 sierpnia 1999 r, I CKN 414/99, OSNC 2001/, OSNC 2000, nr 1, poz. 20, oraz z dnia 22 sierpnia 2000 r., IV CKN 1188/00, OSNC 2001, nr 1, poz. 20, z dnia 21 maja 2015 r. IV CSK 549/14).

Brak szkody zatem, nawet przy hipotetycznym przyjęciu zaistnienia innych przesłanek (choć Sąd ich nie dostrzega), prowadzi do oddalenia powództwa mającego w założeniu postać powództwa regresowego. Zakres odpowiedzialności regresowej zakładu ubezpieczeń rozpościera się jedynie w granicach szkody poniesionej. Brak szkody – mimo ponoszenia określonych wydatków – wystarcza dla oddalenia powództwa jedynie w wyniku braku tej przesłanki.

III. Zakres ustawowej odpowiedzialności pozwanego.

Strona powodowa wywodziła swoje roszczenie z art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. z 2019 r., poz. 2214), zgodnie z którym z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, będącą następstwem śmierci, uszkodzenia ciała, rozstroju zdrowia bądź też utraty, zniszczenia lub uszkodzenia mienia. Brak jest przy tym podstaw do stosowania rozszerzająco powyższej normy. Art. 19 ust. 1 ww. ustawy wyraźnie stwierdza, że poszkodowany może dochodzić roszczeń bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń.

W niniejszej sprawie pozwany zasadnie podnosił, iż nie ponosi odpowiedzialności za koszty uprzątnięcia dróg po zdarzeniach z 15, 18 i 30 września 2016 roku. Stosownie bowiem do postanowień umowy łączącej powoda z (...) zawartych w §1 ust. 3 lit. o wykonawca zobowiązany został na koszt własny w ramach przedmiotu umowy do występowania o odszkodowanie w imieniu zamawiającego za szkody komunikacyjne z polis OC sprawcy zniszczenia elementów drogowej infrastruktury technicznej. Na mocy ww. umowy powód zobowiązany został także do utrzymania podstawowego, na które składało się, w szczególności wykonywanie prac awaryjnych w obrębie zabezpieczenia ruchu drogowego po skutkach zdarzeń drogowych w sposób umożliwiający normalne korzystanie z jezdni, chodników, poboczy tj. sprzątanie pasa drogowego po wypadkach i kolizjach drogowych (§1 ust. 2.1 umowy). Powód zatem na

mocy łączącej go z Miastem Ł. umowy odpowiedzialny był za podjęcie niezbędnych czynności zmierzających między innymi do zapewnienia właściwego zabezpieczenia miejsca kolizji drogowych i usunięcia ich pozostałości.

Podkreślenia również wymaga, iż zarządcy drogi nie przysługuje regres w stosunku do ubezpieczyciela w oparciu o art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych. Nie można bowiem wysnuć z treści przepisu, tak jak to robi strona powodowa, że zniszczenie mienia, zawarte w tej regulacji obejmuje zniszczenie mienia osoby trzeciej poza poszkodowanym w zdarzeniu drogowym tj. podmiotu publicznego. Całość regulacji ww. ustawy dotyczy osób poszkodowanych w wyniku szkody związanej z ruchem pojazdów, a w żadnej mierze nie odnosi się do podmiotów publicznych, zobowiązanych na podstawie innych przepisów do utrzymania porządku na drogach. A także do innych podmiotów publicznych zobowiązanych do ściśle określonych działań związanych z porządkiem publicznym lub ochroną zdrowia i życia. Nawet jeżeli konieczność sprzątnięcia drogi pozostaje w fizycznym związku przyczynowym ze zdarzeniem polegającym na kolizji dwóch pojazdów, to nie jest to następstwo uznawane przez ustawę za adekwatne, z którym łączy się obowiązek naprawienia szkody. Argumentacja w tym zakresie zostanie przedstawiona w dalszej części uzasadnienia, po rozważeniu przesłanki szkody.

Nie można również uznać za **zniszczenie mienia** w rozumieniu art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych - **zaśmiecenia, czy też zabrudzenia nawierzchni drogi**. Niewątpliwie nie można uznać, iż wyciek płynów eksploatacyjnych z uwagi na rozszczelnienie instalacji pojazdów uczestniczących w zdarzeniu drogowym, a także, że pozostawanie na drodze części pojazdów doprowadziły do uszkodzenia (zniszczenia) mienia (nawierzchni drogi), a tym samym kosztu uprzątnięcia drogi nie można uznać za konsekwencję uszkodzenia nawierzchni. Konieczność usunięcia z drogi pozostałości rozbitych pojazdów (części karoserii, szkła, czy rozlanych płynów wyciekłych z pojazdów) nie jest tożsama z naprawą zniszczonego mienia, a polega tylko na wykonaniu czynności sprzątnięcia nawierzchni. Pozwany zakład ubezpieczeń nie może zatem ponosić odpowiedzialności za zaśmieszenie nawierzchni jezdni. Zważyć należy, iż z zaoferowanego przez powoda w niniejszej sprawie materiału dowodowego nie wynika, aby doszło do uszkodzenia bądź zniszczenia nawierzchni drogi. Nie można zatem uznać, ażeby prace powoda polegające na uprzątnięciu pasa drogi stanowiące podstawę żądania polegały na jej naprawie, a tym samym nie można zakwalifikować niniejszej szkody jako uszkodzenia mienia w postaci nawierzchni drogowej. Sąd w tym zakresie podziela w pełni stanowisko, jakie wyraził również Sąd Okręgowy w Łodzi w sprawie o sygn. akt XIII Ga 445/19, jak również w sprawie o sygn. akt XIII Ga 55/20.

Biorąc pod uwagę, iż w przedmiotowej sprawie powstały koszty związane ze **sprzątnięciem** nawierzchni jezdni, która nie została uszkodzona, a zatem brak jest podstaw do przyjęcia odpowiedzialności ubezpieczyciela z tytułu ubezpieczenia OC, ponownego podkreślenia wymaga, iż pokolizyjne uprzątnięcie nawierzchni drogi nie wchodzi w zakres odpowiedzialności ubezpieczyciela na zasadzie art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych albowiem w przepisie tym mowa jest o odpowiedzialności za szkodę, której następstwem jest utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia. Mając także na względzie, iż pozwany zakład ubezpieczeń odpowiada tylko w granicach odpowiedzialności ubezpieczonego (art. 822 §1 k.c.), powyższe przesądza brak legitymacji biernej pozwanego.

IV. Zagadnienie adekwatnego związku przyczynowego.

Ostatni argument prowadzący do oddalenia powództwa dotyczy braku adekwatnego związku przyczynowego między kolizją a kosztami poniesionymi na oczyszczenie nawierzchni drogi. Jak wspomniano - w celu przypisania odpowiedzialności cywilnej posiadaczowi pojazdu – musi zaistnieć adekwatny związek przyczynowy łączący ruch pojazdu ze szkodą (art. 361 § 1 k.c.). Zgodnie z art. 361 §1 k.c., zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. Powyższa konstrukcja pozwala rozstrzygnąć, za jakie następstwa swojego działania lub zaniechania sprawca ponosi odpowiedzialność. W doktrynie przyjmuje się, że odpowiedzialnością gwarancyjną objęte zostały szkody wyrządzone m.in. na skutek niebezpiecznego manewru pojazdu, takiego jak wyprzedzanie, czy wyjechanie, a także działania

powodujące szkodę, w tym wypadnięcie z dotychczasowego toru jazdy, wyrzucenie spod kół przedmiotu znajdującego się na jezdni, oślepienie reflektorami (v. S. Miaskowski, K. Niezgoda, P. Skawiński, Komentarz do art. 34 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli, Legalis). Potrzebę ścisłego rozumienia pojęcia związku przyczynowego wskazuje także art. 34 ust. 2 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych uzależniający uznanie szkody powstałej w związku z ruchem pojazdu mechanicznego od istnienia ścisłej łączności (podczas i w związku) z wymienionymi w tym przepisie stanami i czynnościami. Jeśli chodzi o zakres odszkodowania, obowiązkiem zakładu ubezpieczeń jest wyrównanie wszelkich szkód majątkowych poszkodowanego polegających na utracie aktywów, jak i zwiększeniu pasywów. Zobowiązany powinien zwrócić poszkodowanemu wszelkie celowe, ekonomicznie uzasadnione wydatki, mające na celu przywrócenie stanu poprzedniego (v. wyrok SN z dn. 20 października 1972 roku, sygn. akt II CR 425/72, Legalis), pozostające w normalnym związku przyczynowym ze zdarzeniem powodującym szkodę (np. koszty holowania pojazdu do warsztatu naprawczego, koszty przejazdów do warsztatu, utrata zarobków przez czas niemożności korzystania z pojazdu i w zasadzie koszty opinii rzeczoznawców). Mając na względzie powyższe należy wskazać, że skoro sprawca szkody, a tym samym ubezpieczyciel nie ponosi odpowiedzialności **choćby za koszty leczenia w zakresie należącym do ustawowego zakresu działalności publicznej służby zdrowia, które pokrywane są ze środków publicznych**, to nie poniesie on także odpowiedzialności za pokolizyjne uprzątnięcie nawierzchni drogi, które również winny być finansowane przez zarządcę drogi z budżetu miasta. Podmiotom leczniczym, które finansują swoje świadczenia ze środków publicznych nie przysługuje regres wobec sprawcy szkody bowiem nie istnieje żaden przepis na to zezwalający. W takim stanie rzeczy wymaga dalszego rozważenia, czy brak przepisu przewidującego roszczenie regresowe był świadomym i celowym zabiegiem ustawodawcy, czy jest luką w prawie, którą należy wypełnić przez wnioskowanie z analogii. Sąd rozpoznający niniejszą sprawę **podziela pogląd wyrażony w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 27 kwietnia 2001 roku (sygn. akt III CZP 5/01, Legalis), iż ustawodawca, chcąc przyznać w określonych sytuacjach oznaczonym podmiotom roszczenie regresowe, czyni to z reguły w drodze wyraźnego przepisu, który przyznaje im samodzielne roszczenie**. Zatem, skoro ustawodawca nie przewidział wyraźnie możliwości dochodzenia roszczeń regresowych przez zarządcę drogi dotyczących kosztów pokolizyjnego uprzątnięcia nawierzchni drogi to należy przyjąć, iż uprawnienie takie nie istnieje. Należy również uznać, że brak takiej regulacji z całą pewnością nie stanowi luki w prawie, lecz jest celową decyzją ustawodawcy (v. uchwała SN z dn. 25 marca 1994 roku, sygn. akt III CZP 5/94, uchwała SN z dn. 8 października 2010 roku, sygn. akt III CZP 35/10, Legalis). Nie bez znaczenia jest również brak tendencji do przerwania na sferę stosunków prywatnoprawnych roszczeń, które zaspokajane są w sferze publicznej. Kolidacja drogowa może spowodować udział oprócz wspomnianych służb ratownictwa medycznego, także konieczność interwencji Policji i Straży Pożarnej. Gdyby następnie każda z tych jednostek, na wzór poprzednika prawnego powoda – wyliczyła koszty związane z paliwem niezbędne na dojechanie i powrót z miejsca kolizji, idąc dalej za tezami pozwu – mogłyby dochodzić tych wydatków od zakładu ubezpieczeń sprawcy kolizji. Tak rozszerzająca wykładnia w istocie nie miałaby żadnych granic. Objąć teoretycznie mogłaby nawet mączkę kredową używaną do oznaczenia śladów hamowania i obszaru rozlania płynów eksploatacyjnych, co należy do obowiązków Policji. Uczestnicy kolizji zaś mogliby dążyć do minimalizacji tych kosztów, poprzestając na oświadczeniach co do sprawstwa – co powodowałoby, że szereg zdarzeń nie byłby zgłaszany odpowiednim służbom. W konsekwencji, **absolutyzując odpowiedzialność cywilną i zastępując tym reżimem funkcje publiczne w istocie łatwo można doprowadzić do osłabienia bezpieczeństwa społecznego i zwiększenia zagrożeń w ruchu drogowym. Z tego względu ustawodawca nie przewidział w cytowanym art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych – roszczeń objętych pozwem, zastrzegając je dla sfery imperium, a nie dominium. Z tego też względu następstwa fizyczne zdarzenia nie mają charakteru adekwatnych następstw i nie podlegają kompensacji na gruncie odpowiedzialności cywilnej**.

Koszty wykonywania zadań publicznych pokrywane są z podatków, przy czym koszty działalności zakładów ubezpieczeń finansowane są ze składek, w tym składem na ubezpieczenia obowiązkowe. Przesuwanie granic

odpowiedzialności ubezpieczeniowej doprowadziłoby zatem do podwójnego obciążenia użytkownika drogi kosztem jej utrzymania, fiskalnym i w formie składki ubezpieczeniowej. Uwaga ta ma o tyle istotny charakter, że roszczenia objęte niniejszym pozwem obejmują kilka szkód.

Biorąc wszystkie powyższe okoliczności pod uwagę powództwo zasługiwało w całości na oddalenie, o czym orzeczono w pkt 1 wyroku.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. zgodnie z którym, przegrywający obowiązany jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Pozwany poniósł koszty postępowania w wysokości 1.817 zł, na które złożyły się koszty zastępstwa procesowego w wysokości 1.800 zł (ustalone na podstawie § 2 pkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych - Dz. U. z 2018 r., poz. 265) oraz 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

W sprawie pozostały do rozliczenia nieuiszczone koszty sądowe w łącznej wysokości 1.372,25 zł na co złożyły się koszty opinii biegłego ponad uiszczoną przez stronę powodową zaliczkę, które zostały pokryte tymczasowo przez Skarb Państwa (postanowienie – k. 227). Wobec powyższego Sąd w oparciu o art. 113 ust. 1 i 2 u.k.s.c. w zw. z art. 98 k.p.c. nakazał pobrać kwotę 1.372,25 zł od strony powodowej.

ZARZĄDZENIE

(...)

8 lipca 2020 roku.